

Fátyol szakadván, mint a szív,
A lélek majd' kettéhasad:
Könny-ázott levélből nem hinni hív,
De követni, áldott szavad.

Üldöztetésem orvul ért:
Hívém, majd tartásom elég,
S a föld, ha kötelez, hát meg is ért,
Miképpen nem ítél az ég.

S mint fáj Arany! Minden szava
Szégyenbillog: bőrömbé ég!
Hogy' nem lát – Ő? Vaksága kárhozat:
Belefejeketül föld s az ég.

Egy-fiunk marad árva ág –
Mégis, mily vigasz: jó az év,
S én, holt a halállal kiegyezvén,
Indúlok, s befogad az ég!

Segesvár véres mezején
Nemcsak Néked jött el a Vég:
Nékem, kinek Tebenned egyedül –
Már benn a földben van az ég.

Kukorelly Endre

Aki alszik, az

„Emlékezet s remény”

Petőfi Sándor: *Pacsirtaszót hallok megint*

Aki alszik, mind beborult
eget lát s vakító földet,
párnáját maga alá gyűri, hogy
legyen valamivel könnyebb.

Aki alszik, a helyén van,
Másik oldalára fordul
a test, kilát a testből a lélek,
test szuszog, a lélek lendül.

Aki alszik, épp eleget
lát, mert befelé látogat,
lát elég sokat magából, és lát
jól vagy pocskékul másokat.

Aki alszik, nem téved el,
mikor idegenbe téved,
szétnéz, néz a tükörbe, néz körbe,
visszakerül, ha fölébred.

Aki alszik, meghallja azt,
amit végképp nem akarna,
nem is lehet közelebb magához,
akit ez nem hoz zavarba.

Aki így alszik, tudja, hogy
már megvolt minden, volt elég,
volt fölfelé – de itt lenn illatos a kert.
De lenn a földön van az ég.

Aki alszik, *elég* ezen
a vadul összehányt máglyán,
átfüstölög, átúszik, átevez,
átmosolyog a halálán.

Aki eleget alszik, az
nem tér magához egészen.
Fölkel, kilép a kertbe. Semmi nincs.
Ez jó. Hogy nincs semmi készen.

